

Guanyador de la Biennial de Girona de 2006 amb una peça escultòrica bàsicament de pedra, conegut arreu per les seves accions, treballador infatigable d'idees meridianes, amb una trajectòria compartimentada en el sentit que aplega un concepte o un material i li dona vida, l'afaiçona i, en un temps prudencial, s'immergeix en una altra idea, en un altre material, en una altra mirada. Hi ha, però, corriols que d'alguna manera unifiquen l'obra de Pep Aymerich: el més evident és la qualitat de realització, la mesura justa de les possibilitats i reaccions dels materials emprats, la presència del cos com a punt de referència accional, la discreció en mostrar-se i mostrar l'obra, segons sigui des d'una acció o des d'una exposició convencional. La seva calligrafia artística prové de la introspecció, de saber que l'artista ha de conjugar els àtoms mesurables amb les partícules invisibles de les sensacions i del coneixement d'un mateix i amb el recargolament dels idearis exteriors; potser és allò que en diem *l'espiritualitat*.

Constructor d'ànimes i presències **Pep Aymerich**

SEBASTIÀ GODAY > Text

*I per primera vegada sento l'encanteri
que el mag va ficar dins del conte.*

LUCIAN BLAGA

Resideix a Celrà però treballa en un taller amb sostre de volta catalana a Sarrià de Dalt, on va néixer l'any 1962 i on ens hem citat a primera hora del matí. Hi fa de fuster i d'ebenista i, no puc deixar de proclamar-ho, és un professional acreditadíssim per la seva qualitat. També és el seu taller artístic, on sovint pensa i produeix part de la seva obra quan hi intervenen les fustes i tota mena de materials: basalt, ceres, pinyes, plom, rierencs, entre d'altres. Només d'entrar a l'ordenat taller em dirigeix la mirada cap a unes cadires, aparentment rústiques però dures, utiloses i perfectament equilibrades: són el resultat d'una *performance* anomenada *Cadira*, encetada després d'una estada al festival «L'animal a l'esquena», a Celrà, que imbrica potser d'una manera irreversible el seu vessant laboral amb l'artístic. Es

Només d'entrar a l'ordenat taller em dirigeix la mirada cap a unes cadires, aparentment rústiques però dures, utiloses i perfectament equilibrades

tracta de construir una cadira, sí, una cadira, a partir d'un tronc de pollancre o castanyer, amb menys de dues hores, usant únicament les eines de fuster i amb l'ajuda d'un banc escultura de

fuster pensat i creat expressament (les eines de *bricolador* —*bricoleur*— elèctriques no hi són permeses), i sempre davant d'un públic expectant. Aquesta acció o *performance* assenyalava la conjunció de moltes de les característiques de l'obra de Pep Aymerich: el treball, l'honestat, la fragilitat poètica d'un parell d'hores convertides no en una lluita contra el cronòmetre sinó en una litúrgia en què la vida i el pas del temps s'encadenen amb la vida interior, espiritual, amb el so de les eines que esbardellen el tronc o el fregadís del cutxef, les remors somortes dels encenalls de la fusta; també cal incorporar-hi els moviments de l'artista, uns passos que s'acosten a la dansa de la vida i les *Goldberg* de Bach. Un tot i un element final, l'ofici i les nostres conclusions; aquest és el propòsit.

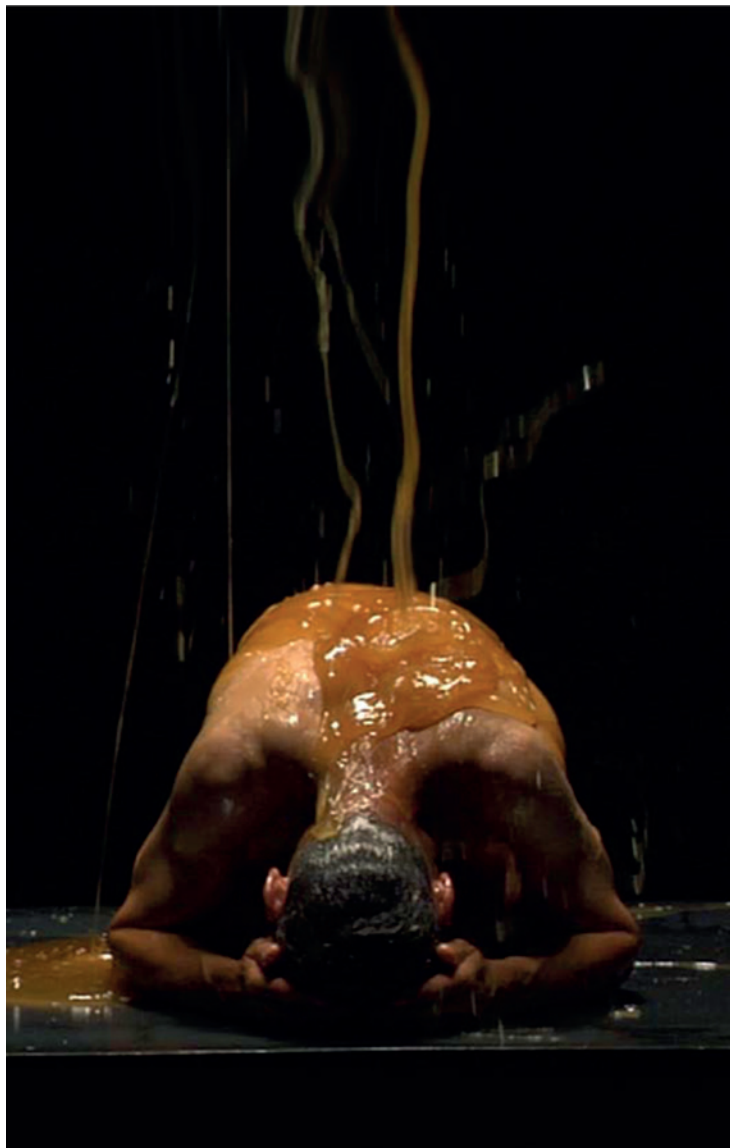
Darrerament ha treballat amb la col·laboració induïda de les abelles i viceversa. L'escultor Aymerich ha construït a partir de l'hexàgon, aquesta geometria perfecta immemorial creada a l'interior de les arnes de les abelles. L'artista, a partir de l'estructura geomètrica de l'hexàgon, ha construït un rusc en estructura de macla en què la creu esdevé un signe, un precedent, una presència que s'afigura des de diferents punts de vista. Després hi ha instal·lat una abella reina i les abelles necessàries per al funcionament correcte de la comunitat. La resta, les bresques, han estat obra d'aquesta societat fascinant, un treball lent i precís, governat per la mà i el pensament de l'artista i acabat amb el rigor productiu d'aquests himenòpters dits *apis mellifera*. Emociona comprovar la destresa

Darrerament ha treballat amb la col·laboració induïda de les abelles i viceversa

d'ambdós actors i tot el discurs moral, personal, natural, artístic que pot encetar aquesta obra única.

En el llibre catàleg de la desapareguda galeria No+Art 3,14 *Assajar al llarg del camí* (editat per l'enyorada Berta Casas i Carles Martí), que repassa els darrers anys de la trajectòria de Pep Aymerich, hi ha un capítol que parla dels referents de l'artista, cosa que sovint es tendeix a dissimular: una sèrie de 54 fotografies selec-

cionades amb què Aymerich indica, sense subterfugis, les imatges i els personatges més influents en la seva manera de concebre l'art (pensem que la fusteria ha estat un procés autòdidacte). No és el lloc per enumerar-los tots, però sí alguns, per exemple el *Beatus de Girona*, que fullejava en una versió facsímil a la Biblioteca de Girona, i que va originar una sèrie de *performances* al Museu d'Art de Girona. També ha interaccionat amb la iconografia del davallament de la creu, *La Pietat*, tant en la forma performàtica i/o escultòrica com en la videogràfica, amb la col·laboració de Quim Paredes, peces artístiques en què s'expressa el dolor i la mort i que l'artista usa per ensinistrar-nos en la bellesa del moment de la mort. També són una revisió impecable i implacable d'aquest concepte artístic

i religiós. Les seves pietats esdevenen fanfàrries ètiques, crides a una nova vertebració entre l'espectador i la matèria de l'ànima. Hi trobarem altres referents singulars i pràctiques bitàcoles per cercar-se i, amb la seva generositat proverbial, cercar-nos, entendre's i entendre'ns.

I abans de finalitzar la trobada al seu taller, Pep Aymerich, amb una cara com de murri empeltat d'orgull i satisfacció, em mostra la que potser és la quinta essència del fuster, de l'ebenista, l'Aymerich violer, l'artista apassionat per la música de Bach, empès a construir, amb fustes com la

Apassionat per la música de Bach, empès a construir, amb fustes com la de l'avet, del freixe, del sicòmor, de l'ovengkol o del wengué, un instrument perfecte per executar les suites de Bach: una mena de viola de gamba

de l'avet, del freixe, del sicòmor, de l'ovengkol o del wengué, un instrument perfecte per executar les suites de Bach: una mena de viola de gamba amb tots els atributs del so o dels harmònics, processada pel lutier, per l'artista, perquè soni en alguna de les seves accions futures. Colossal sintetització del treball manual amb l'espiritualització proposada per l'art.

Pep Aymerich m'assenyala que en una estada llarga per motius pedagògics a Suècia amb la delicada Titón (sí: allò que darrere d'un gran home hi ha una gran dona) i els fills, Aram i Sira, va poder experimentar,

amb relació a l'espiritualitat, que la gent del nord sempre defineixen aquesta interiorització de la vida i que, en canvi, els mediterranis no en sabem o no volem marcar-nos pautes rígides i, per tant, som com som. També em mostra projectes d'obra pública que té disseminada pels voltants de Sarrià de Dalt, Celrà i Banyoles. I m'avança que està intentant establir la confluència de la sang amb la parafina; potser serà una nova etapa en el seu periple creatiu. També em perfila que Fita, el seu primer mestre, va ser indispensable en el concepte de *mirada*: saber observar per tal d'extreure l'ossamenta de

Fita, el seu primer mestre, va ser indispensable en el concepte de mirada

l'exterior i rebutjar el residu. Recordem riallers la primera acció feta a la Casa de Cultura de Girona, el 1987, *L'esbós del subconscient*, juntament amb Joan Oliver. Tots érem uns principiants,

però en Pep ja jugava amb el cos, amb la interrelació espiritual, amb la mort, amb els efectes primaris espectaculars com gallines pintades de blau. L'Aymerich ja apuntava maneres, talment com les d'ara.

SEBASTIÀ GODAY

Per saber-ne més

<http://www.pepaymerich.com>

<https://eudalldcamps.com/tag/pep-aymerich>